

Institutioner og foreninger af den anførte karakter, som i tiden fra 20. november 1950 til tillægsbevillingslovens stadfæstelse har erlagt afgift i henhold til nævnte lovbestemmelse, vil efter ansøgning kunne indrømmes tilbagebetaling.“

Mens de øvrige ændringsforslag vedtoges uden afstemning, forkastedes dette, først ved en almindelig afstemning og derefter ved et navneopråb, der gav følgende resultat: for 50 (S og DK), imod 57 (V, KF og RV), hverken for eller imod 13 (DR og Johan Poulsen (Færøerne)), fraværende 31.

Ved lovforslagets 3. behandling udtalte *finansministeren* bl. a.:

„Når man i store træk vil danne sig et overblik over statsfinanserne i det forløbne år, er det rimeligst at se bort fra den formelle kontering og se på, hvad der reelt er af statsindtægter og af statsudgifter, sådan at vi ved statsindtægter forstår både de skatter og andre indtægter, der regnskabsmæssigt går på driften, og dem, der i henhold til særlige love føres på kapitalbudgettet, på § 26, og således at vi på den anden side ved statsudgifter forstår samtlige udgifter, uanset om de regnskabsmæssigt går på driften, eller de går på § 26. Anlægsudgifter er altså medregnet. Derimod er der set bort fra lånetransaktioner såsom statens udlånsvirksomhed, afdrag på statsgælden o. lign.

Opgjort på denne måde viser finansåret 1950—51 indtægter på 2 829 mill. kr. og udgifter på 2 512 mill. kr. Der har altså været *en merindtægt på 317 mill. kr.* Så meget har staten inddraget i købekraft udover det, der er gået til dækning af udgifterne. For regnskabsåret 1949—50 var det tilsvarende tal 252 mill. kr. Der er altså en forøgelse på 65 mill. kr. i statens inddragning af købekraft i forhold til det foregående år. Der er grund til at pege på, at denne forbedring udelukkende er kommet i sidste halvdel af finansåret 1950—51 — den skyldes dels de iværksatte sparebestræbelser i drift og anlægsvirksomhed og dels de i november 1950 vedtagne skatteforhøjelser, der for de indirekte skatters vedkommen begyndte at virke med det samme. Af de direkte skatter er første rate af værneskatten også med i finansåret 1950—51 — den andrager ca. 40 mill. kr. Derimod er hverken tillægsindkomstskat eller bunden opsparing med i disse tal.

Vender vi os nu til *finansåret 1951—52*, så er det klart, at der kun kan gives en skønsmæssig vurdering, og det gælder desværre både indtægterne og en stor del af udgifterne på grund af den stigning i priser og lønninger, som vi er inde i. Med dette forbehold kan det i øjeblikket antages, at indtægterne opgjort på den måde, jeg lige har skitseret, vil andrage godt 3 100 mill.